

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 533

гр. Стара Загора, 17.04.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Д. К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Д. К. Телбизова-Янчева Въззивно частно
гражданско дело № 20265500500233 по описа за 2026 година

Производството се води по реда на чл.274, ал.1 т.2 от ГПК и чл.248, ал.3,
изр.11-ро от Граждански процесуален кодекс /ГПК/ и сл.

Образувано е по въззивна частна жалба, подадена от Ж. Б. Г., чрез адв. Д.
Г., вписан в АК-Ловеч против определение №100/13.01.2026, постановено по
гр. д. 1990/2024 по описа на РС гр. Стара Загора, с което се отхвърля като
неоснователна, молбата от 06.08.2025 г. на пълномощника ищеца Ж. Б. Г., за
изменение, в посочения в нея смисъл, на постановеното по делото решение №
705/18.07.2025 г., в частта му за разноските.

В жалбата се правят оплаквания, че с решението по процесното дело е
определено адв. възнаграждение в размер на 230 лв., което жалбоподателя
намира за крайно несправедливо, дори унижително. Излага съображения за
това. Моли съда да увеличи присъденото му адв. възнаграждение съобразно
приложения списък с разноски, с който е поискано присъждане на такова
възнаграждение в размер на 480 лева за всеки от предявените от ищеца два
първоначални иска.

В срока за отговор на частната жалба такъв не е подаден от другите
страни по делото - „К.“ ЕАД и „А.Т.“ ЕООД.

**След обсъждане на становищата на страните и доказателствата по
делото, съдът намира за установено от фактическа страна следното:**

С постановеното по делото решение, съдът е уважил предявения от
ищеца, против първия ответник „К.“ ЕАД, неоченьем първоначален иск по чл.
26, ал. 4 ЗЗД, като е обявил за нищожна, на основание чл. 21, ал. 1 ЗПК,
защото има за цел или резултат заобикалянето на изискването на чл. 19, ал. 4
ЗПК, и на основание чл. 146, ал. 4 ЗЗП, във вр. с чл. 24 ЗПК, защото не е

уговорена индивидуално, а е неравнопоставена по смисъла на чл. 143, ал. 1 и 2, т. 19 ЗЗП, клаузата на чл. 4, ал. 1 от сключения между този ответник, от една страна, и ищеца, от друга страна - договор за потребителски кредит № 2918191/08.02.2024 г., и предявения от ищеца, против втория ответник „А.Т.“ ЕООД, оценяем първоначален иск по чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД, с цена от 1335.04 лева, като е обявил за недействителен, поради противоречието му с добрите нрави за еквивалентност на престациите, сключеният между този ответник, от една страна, като поръчител, и ищецът, от друга страна, като потребител - договор за предоставяне на поръчителство от 08.02.2024 г. Със същото решение, съдът е и отхвърлил, като неоснователен, предявения от първия ответник „К.“ ЕАД, против ищеца, главен насрещен иск по чл. 79, ал. 1 ЗЗД, за осъждането на ищеца, да заплати на този ответник, сумата от 388.86 лева за главница от неплатени от 2-ра до 4-та месечни погасителни вноски от главницата по договора им за потребителски кредит № 2918191/08.02.2024 г., начислени от 20.04.2024 г. до 20.06.2024 г., и насрещното му искане за присъждане на законна лихва върху същата главница от 11.07.2024 г. до изплащането ѝ, както и искането му за присъждане на сторените по този му насрещен иск разноси, и е уважил частично, предявения от същия ответник, против ищеца, евентуален насрещен иск по чл. 23 ЗПК, като е осъдил ищеца, да заплати, по посочената в решението банкова сметка, на този първи ответник, сумата от 1304 лева за главница от невърнатата на основание чл. 23 ЗПК чиста стойност на получения кредит по недействителния им договор за потребителски кредит № 2918191/08.02.2024 г., както и сумата от 375.91 лева за разноси по делото, съразмерно с уважената част от този насрещен иск, като е отхвърлил, като неоснователен, този предявен от този ответник, против ищеца, евентуален насрещен иск по чл. 23 ЗПК, в останалата му част, над сумата от 1304 лева до претендираните 1409.72 лева, и евентуалното насрещно искане за присъждане на законна лихва върху тази главница от 11.07.2024 г. до изплащането ѝ.

Следователно с постановеното по делото решение предявените от ищеца искове са били уважени, като в полза на адв. Д. Г. е присъдено по реда на чл.38, ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата адвокатско възнаграждение в размер на 230 лв., дължимо от двамата ответници - „К.“ ЕАД и „А.Т.“ ЕООД.

В срока за изменение на решението в частта за разноските е постъпила молба от 06.08.2025 г. на пълномощника на ищеца Ж. Б. Г., за изменение на постановеното по делото решение № 705/18.07.2025 г., в частта му за разноските, като се увеличи присъденото му със същото адвокатско възнаграждение с ДДС, за оказано на ищеца безплатно процесуално представителство по делото, при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, съобразно посоченото в приложения списък с разноси, с който е поискано присъждане на такова възнаграждение в размер на 480 лева за всеки от предявените от ищеца два първоначални иска.

С обжалваното определение съдът е оставил това искане без уважение.

При така установените правно-релевантни факти съдът направи

следните правни изводи:

Извършените от адв. Д. Г. действия, касаещи осъществяването на правната защита и съдействие на Ж. Б. Г. се изразяват в изготвяне и подаване на искова молба; изготвяне на отговор на насрещна искова молба, изготвяне на молба за о.с.з. в която страната изразява становище по съществото на спора.

Делото е решено без извършването на процесуални действия с участието на страните или на техните пълномощници, в проведените две открити съдебни заседания.

Нормата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата предвижда при присъждане на адвокатско възнаграждение в тази хипотеза то да не може да е по-ниско от предвидения в Наредбата размер, а чл.2, ал.2 от НВАР предвижда, при определяне на възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата съдът следва да съобразява неговия размер с критериите, предвидени в тази наредба.

При определянето на адвокатското възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ следва да изходи единствено от действителната фактическа и правна сложност на делото и трудът, който адвоката полага за защита на съответното право.

Цената на труда се определя в случая от предмета на спора, касаещ защита на ищец - потребител, и фактически извършената от адвоката работа по делото, изразяваща се в изготвяне и подаване на исковата молба, съдържаща аргументите за основателността на исквете, изготвяне на отговор на насрещна искова молба, изготвяне на молба за о.с.з. в която страната изразява становище по съществото на спора, без участие на пълномощника на страната в открити съдебни заседания.

В конкретният казус е налице ниска фактическа и правна сложност на делото, т.к. спорът между страните се свежда единствено до прилагането на правото, разглеждането на делото е приключило в две открити съдебни заседания, без участието на пълномощника на ищеца, а предметът на делото касае правен спор, по който има обилна задължителна за националните юрисдикции съдебна практика на Съда на европейския съюз и на Върховния касационен съд.

Доколкото по делото не са извършвани процесуални действия с участието на адв. Д. Г. в открито съдебно заседание, то следва извода, че извършената от адвоката работа се отнася предимно до издирване на релевантната съдебна практика, послужила за изготвянето на исковата молба.

В решението си по делото първоинстанционният съд обаче е присъдил едно необосновано ниско възнаграждение за адвоката за извършената от него работа. При определяне на размера на адвокатското възнаграждение съдът следва да извърши преценка на обема на извършените от пълномощника на ищеца правни действия във връзка с делото. В конкретния случай следва да се отчете, че цената на установителните иски е съответно 1335,04 лв. срещу „К.“ ЕАД и 1 335,04 лв. срещу „А.Т. „ ЕООД, а също така не е присъдено

възнаграждение по осъдителния иск. Действително делото не се отличава с правна и фактическа сложност, тъй като се касае за спор, по който вече има установена многобройна и безпротиворечива съдебна практика.

Предвид горното въззивният съд намира, че справедливият размер на адвокатското възнаграждение за процесуалния представител на ищеца би бил в размер на по 480 лв. с ДДС за всеки от установителните иски, определен с оглед общия материален интерес по делото и реално извършените от адвоката действия по оказване на правна помощ.

Съдът определя възнагражденията с ДДС при спазване на задължителната за националните юрисдикции практика на СЕС, обективизирана в решение от 23.10.2025 г. по дело С-744/23, съгласно която в хипотезата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата присъждането на определеното от съда адвокатско възнаграждение представлява облагаема доставка по ЗДДС.

С оглед на това настоящият съдебен състав намира, че справедливото възнаграждение за осъществената от адв. Д. Г. правна защита и съдействие на Ж. Б. Г. следва да бъде определено в размер от 400 лв. без ДДС, а с ДДС 480 лв., дължимо от всеки един от двамата ответници.

По изложените съображения въззивният съд намира обжалваното определение за неправилно, поради което следва да бъде отменено, като вместо него бъде постановен друго, с което бъде изменено решение №705 от 18.07.2025г., постановено по гр.д.№ 1990/2024г. по описа на Старозагорския районен съд в частта му за разноските, като бъдат осъдени „К.“ ЕАД и 1 335,04 лв. и „А.Т. „ ЕООД да заплатят на адв .Д. Г. сумата от общо 960 лв. за адвокатско възнаграждение за оказана на ищеца Ж. Б. Г. безплатно процесуално представителство по чл.38 ал. 1 т.2 от ЗА.

Относно разноските в настоящото производство:

Не са налице процесуалните предпоставки за присъждане на разноски.

Относно обжалваемостта на настоящият съдебен акт:

На основание чл.274, ал.4 от ГПК определението не подлежи на касационно обжалване, т.к. съдебният акт, чието изменение в частта за разноските се претендира, не попада в обхвата на касационния контрол с оглед цената на предявените иски.

По изложените съображения и на основание чл.278, ал.4 от ГПК и чл.271, ал.1 пр.1-во от ГПК Окръжен съд - Стара Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯВА определение № 100/13.01.2026г., постановено по гр. д. 1990/2024г. по описа на РС гр. Стара Загора, с което се отхвърля като неоснователна, молбата от 06.08.2025 г. на пълномощника ищеца Ж. Б. Г., за изменение, в посочения в нея смисъл, на постановеното по делото решение № 705/18.07.2025 г., в частта му за разноските, като вместо това

ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ на основание чл.248 ал.1 от ГПК решение №705 от 18.07.2025г., постановено по гр.д.№ 1990/2024г. по описа на Старозагорския районен съд в частта му за разноските, като ОСЪЖДА „К.“ ЕАД и ЕИК***, със седалище и адрес на управление: гр.С., *** и „А.Т. „ ЕООД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр.С., ***, да заплатят на адв. Д. Г. от АК-Ловеч, с адрес за кореспонденция гр.Т., *** сумата от общо 960 лв. или 490,84 евро - адвокатско възнаграждение за оказана на ищеца Ж. Б. Г. безплатна правна помощ в първоинстанционното производство по чл.38 ал. 1 т.2 от ЗА.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____